

דברי הכפר

גיליון מס' 2548 כ' בטבת תשע"ט * 28 בדצמבר 2018
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

על הדרך / הפינה של דודו

ויהיו הם עפים והנה רכב אש / דודו פלמה

ויהיו הם עפים והנה רכב אש וסוסי אש
ויעלו בסערה השמים, והיא רואה וצועקת
אישי אישי רכב ישראל ופרשיו
עד שלא ראתה עוד.

אחר כך קמה לאט אספה את כל שבריו
שהיו מפזרים על פני עשרות קילומטרים
והדביקה אותם אחד לאחד, כדי שתוכל
להכיל את כל הצער והכאב שנקרו בה מבפנים,
גם כאשר תבעיר משואת אש לכבודם
של החיים הנמשכים למרות הכל
בעמל רב ובפרך גדול.

כל יום בלילה, היתה מתפרקת לשברים.
ובבקר שבה להדביק את עצמה שבר אל שבר.
עד שלא יכלה עוד לשאת את יסורי הכאב
המכלים והיא עצמה את עיניה והורתה לרתם
את ארונה למרכבת סוסי אש דוהרים
עד כלות הנשימה ונעלמה בסערה השמימה.

כשהקירות התחילו לדבר...

ראש פינה העתיקה מתעוררת לחיים

מאת: נועה רון

שאלתם את עצמכם פעם מה הסמטאות הקסומות של אתר השחזור היו מספרות, לו יכלו לדבר?

עכשיו, בזכות שני ראש פינאים וטכנולוגיה חדישה, אפשר סוף סוף לדעת. "הרפתקה בראש פינה", משחק הרפתקאות ייחודי שיצרו האחים נועה רון ונמרוד ברגר, ואשר מבוסס על סיפור אמיתי, מחזיר אותנו לראשית ימיה של ראש פינה, לתעלומה מפתיעה - גניבת כספי הברון רוטשילד. בזכות האפליקציה בטכנולוגיה החדשה, אתר השחזור הקסום של ראש פינה מתעורר לחיים ומאפשר לנו לפגוש את מקימי המושבה, בדרך מהנה ומגבשת, הפונה לדור הסמארטפון.

המשחק בגרסתו המשפחתית, יוצר חיבור בין-דורי בין בני המשפחה: הילדים הטכנולוגים מבינים את הטכנולוגיה החדשה באופן אינטואיטיבי ומלמדים את ההורים והסבים, ואילו המבוגרים יכולים להעשיר את חווית הילדים ע"י הוספת הסברים וידע היסטורי. הכל מתוך הנאה ומשחק. החוויה עצמה משלבת טיול רגלי וחשיבה, התמודדות עם אתגרים וחידות וכן הרבה הומור, היסטוריה, דימיון ומציאות.

זהו משחק יחיד מסוגו בישראל! המשחק שלנו, המתרחש ברחובות אתר השחזור של ראש פינה, בנוי כך שהתפאורה שלו היא סמטאות המושבה - המקום בו קרו האירועים. עלילת המשחק מבוססת על סיפור אמיתי שהתרחש בראש פינה - גניבת כספי הברון רוטשילד - ומובילה את המבקרים ברחבי ראש פינה העתיקה כשהם צריכים לפתור חידות, להתמודד עם אתגרים, לשוחח עם דמויות ווירטואליות מהתקופה ו...להציל את המושבה! ממש כמו משחק מחשב אבל בשטח. כיוון שהטכנולוגיה חדשה ויישומה בתיירות הוא חדשני (עכשיו עובדים על אפליקציה דומה לפארקים של דיסני וורלד), ומשום שהתוכן הוא ציוני-היסטורי, נפגשנו עם נציג בכיר ממשד התיירות סמנכ"ל המשרד. הסמנכ"ל, אהב מאוד את הרעיון והמשחק, אבל טען שמשרד התיירות לא ישקיע כסף בפרספריה, ושאם אנחנו רוצים להרוויח משהו מהמיזם, שנעבור למרכז.

אנחנו מאמינים, שההיסטוריה צריכה להיות מוצגת במקום בו התרחשה, ושגם לתושבי הפריפריה מגיע, בייחוד כשעסקים רבים בצפון עוסקים בתיירות וכל אטרקציה יכולה לתרום.

אנחנו מאמינים בלהחזיר לקהילה – ולכן המשחק בנוי כך שבסופו, המשחקים בו, מופנים לעסקים מקומיים בראש פינה כגון הגלריות, מסעדות וכד'.

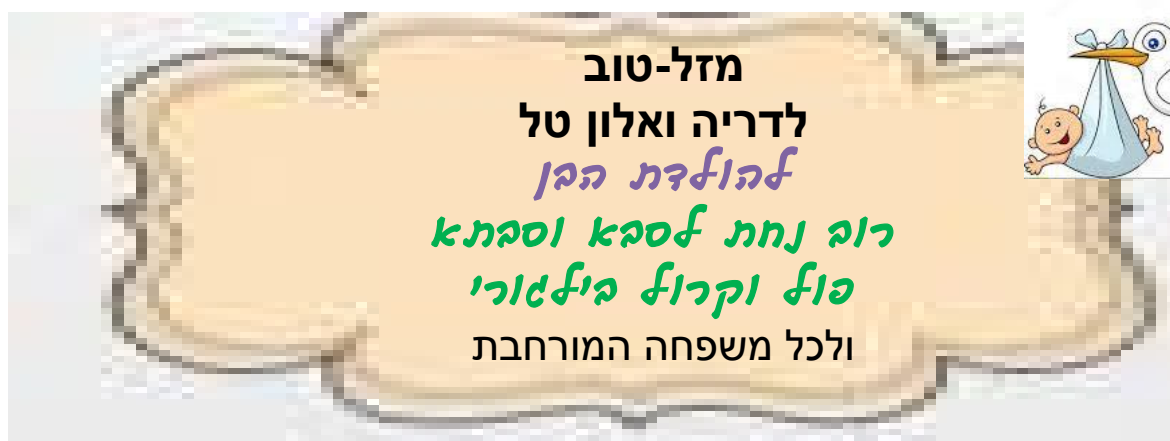
עד היום שיחקו בגירסת הדמו של המשחק מאות אנשים, ולאור הביקורות הטובות, יצאנו לקמפיין גיוס המונים בהדסטארט בו אנחנו מוכרים כרטיסים מוזלים במכירה מוקדמת. כך אנשים יכולים ליהנות מאטרקציה חדשנית ומגניבה במחירי עלות ואנחנו נהנים ממכירה ראשונית.

חשוב לנו מאוד להציג את המיזם לתושבי הסביבה וליצור שיתופי פעולה רבים ככל האפשר בשביל לקדם את התיירות והפריפריה.

הדרך להיכנס לאתר ולרכוש כרטיסים מוזלים, היא באמצעות הקישורים:

<https://headstart.co.il/project/45919>

<https://morethanreality.co.il>

נג'ואה מתחתנת

נג'ואה, בכירת העובדות באלונית, עזבה את המרכז לילית לפני שבוע והלכה לה בעקבות האהבה שמצאה במרכז הארץ.

נג'ואה מתחתנת בעוד שבועיים.

לנו היה מאד קשה להיפרד ממנה, משום שהייתה לב ליבו של המקום: עובדת מסורה מצטיינת. תמיד מקרינה חום ורוגע לכל מי שבמחיצתה, ורקמה קשרי ידידות עם לא מעט אנשים בקהילה.

אנחנו מאד נתגעגע לאישיות המיוחדת הזאת.

מאחלים לה שמחה, הצלחה בחיים החדשים שלה ואהבה רבה עם בחירת ליבה.

אוהבים אותך לעולם! צוות האלונית וידידים.

לנג'ואה ולזיאה שלה

יחד עם הילדים שלכם - אושר בריאות ושמחה בביתכם תמיד

גבאי: אנחנו עולים כדי לשחק כסאח

הרבה אנשים יאכלו כה את הכובע. ה-ר-ב-ה. אל תאמינו
 לסקרים ואל תאמינו לפרשנים. אלה מכורים ואלה סתומים.
 וגם להפך. הכל עוד יכול לקרות. ה-כ-ל. הם אחד עשרה
 ואנחנו אחד עשרה. גם להם יש רק שתי רגליים. זה לא
 שאנחנו משחקים מול מסי או משהו כזה. מי שחושב שהוא
 הולך לשחק מול קונסטים שיחשוב עוד פעם. טוב טוב
 שיחשוב. כי אנחנו נענה לו על כר הדשא הירוק. כבר היו
 דברים מעולם. ומשחקים
 תשעים דקות. נשחק
 משוחרר כי אין לנו מה
 להפסיד. נבוא קטנים
 ונצא גדולים.
 וכולם
 יסתמו.
 י-ס-ת-מ-ו

נעים להכיר / מיכל אשחר

נעים להכיר / רחל גינת ומיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – **הלן לוין**, גרה בשכונת הרכס

איך הגעתי לקיבוץ

הייתי בהכשרת "שמריהו".

ש: איך הגעת לשם?

או, זה סיפור ארוך... גדלתי ברדפורד, יורקשייר. לא היו שם הרבה יהודים, והורי, שרצו שיהיו לי חברים יהודים, שלחו אותי בגיל 11 לתנועת "הבונים". מאוד נהניתי שם. אחרי מלחמת העולם, בגיל 18, עזבתי את הבית והלכתי להכשרה. הצטרפתי לגרעין שהיה הראשון לעלות ארצה בצורה לגלית. היינו אמורים להצטרף לבית העמק. כשהגענו לצרפת, האנייה שלנו לא הייתה מוכנה, וקבלנו מתנה מהפדרציה הציונית בצרפת – חופש בפריז או במרסיי. אני הייתי היחידה מהגרעין שהעדיפה להשאר בפריז. שם, בעיר הרומנטית, פגשתי את אייבן, שהמתין גם הוא לעלייה ארצה. בילינו יחד את החופשה, והוא שיכנע אותי להצטרף לגרעין שלו במנסורה.

מה אני עושה בחיים

התחלתי את הקריירה המקצועית שלי כמבשלת במנסורה. בסוף שנת 1949 אייבן ואני החלטנו להתחתן. כנהוג אז כלפי הנשים, הופעל עלי לחץ לעבוד בבתי הילדים; אך לא הבנתי בחינוך, ולא הייתי מעוניינת. נשארתי בתחום הבישול שנים רבות.

בתחילת שנות השבעים פנו אלי לפתוח יזמות של אירוח קבוצות תיירים. הגיעו אוטובוסים – לפעמים 3 ביום – סיירו במשק ושמעו הסברים (מיירון שוורץ ז"ל היה מדריך פופולרי), ונהנו מ"בופה" חלבי במועדון. רות נאי ז"ל עזרה לי, ומייסד ברמן ערכה סידורי פרחים. היוזמה הופסקה עם פרוץ מלחמת יום כיפור.

ואז פנו אלי מטעם התק"מ, לייעץ למטבחים בקיבוצים צעירים. למדתי לנהוג (!), ובמשך שלוש שנים נפלאות הדרכתני איפה שהתבקשתי.

בין לבין הייתי גם מחסנאית בגדים.

קרובי משפחה בקיבוץ

משפ' שטיינר - בתי אריאלה (ארי), בעלה גלעד וארבעת ילדיהם. (בעצם, שגיב ואשתו בצרפת, ושירה עובדת בקונדיטוריה בחיפה. כאן נמצאים דרור – דולי, וירין). ריני, אחותו של אייבן, ובעלה מייקל, לצערי נפטרו. מששת ילדיהם נשארה במשק צביה כץ, עודד ומשפחתו, ושחר ומשפחתו.

כמה מילים על הקיבוץ

שבעים שנה אני גרה פה! לא תמיד הייתי מרוצה. פעמיים חשבנו לעזוב. עכשיו אני אוהבת את החופש שיש לי, לעשות מה שאני רוצה, ומתי שאני רוצה.

משהו שאני רוצה לספר

לפני 50 שנים בערך, הבאנו לכאן ילדי חוץ כדי שיהיו מספיק ילדים לכיתות. הגיע גם יוסי, ילד קרוב משפחה של שוש וגרשי. הוא גדל כאן, ולימים התחתן עם בחורה נחמדה מאנגליה. מאוד רציתי לתת להם מתנה מיוחדת לחתונה. כסף כמובן לא היה לי. חשבתי הרבה, ולבסוף קניתי מחברת, ורשמתי עבור הכלה 24 מתכונים של עוגות, באנגלית כמובן. לאחרונה היא סיפרה לי שהיא עדיין משתמשת במחברת הזאת!

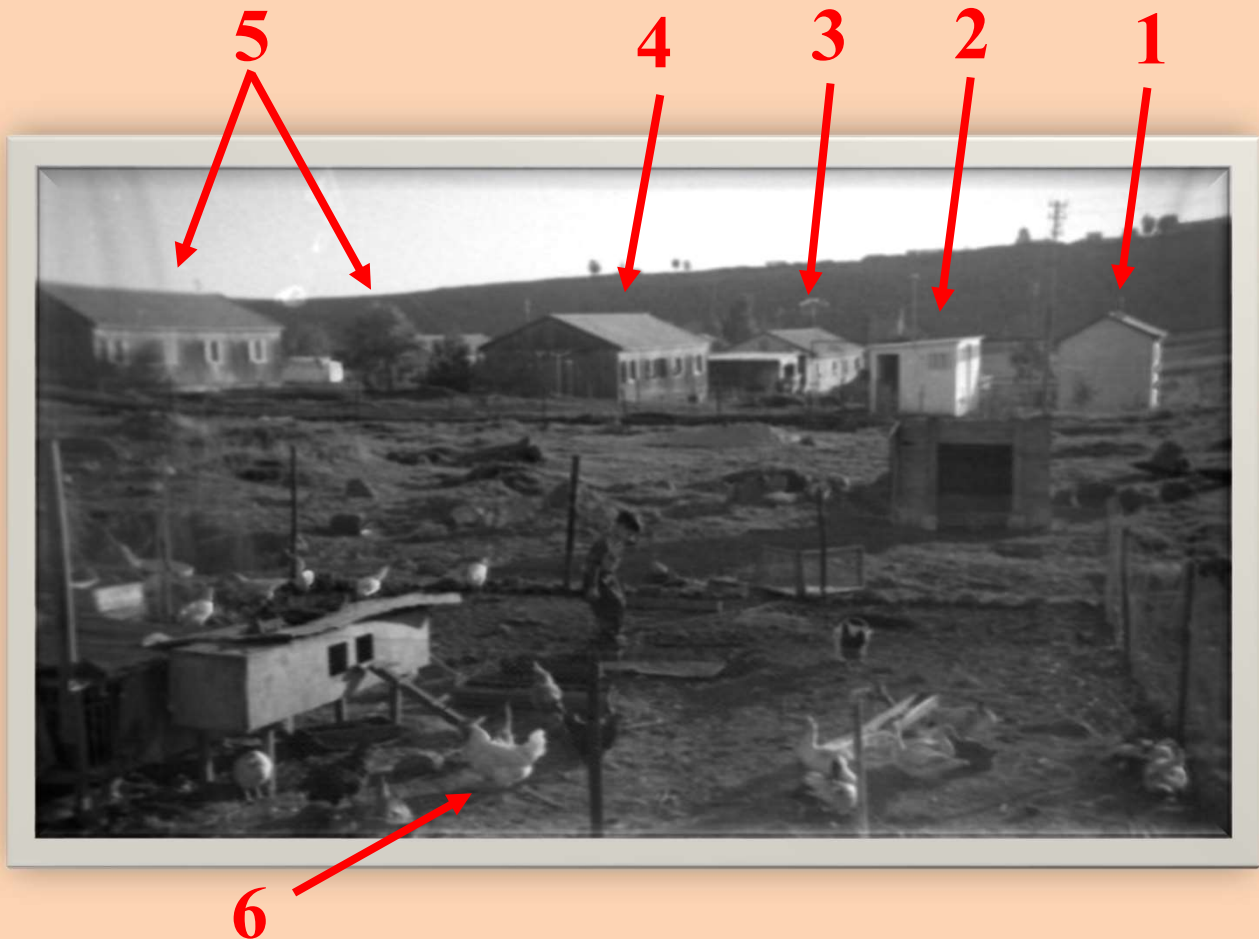
כל הבחורות שראו את המחברת אצל סילביה, ביקשו עותק. ואז תרגמנו הכל לעברית, והודפס "המטעמון הקיבוצי"! זה היה ממש להיט!

השנה שיפי יזמה הוצאה מחודשת של המטעמון, עם צילומי צבע ועיצוב יפה. וזה עדיין להיט!

תודה רבה הלן, נעים להכיר!

שווה 1000 מילים? דוד אלמן

מעניין אם מישהו מזהה בלי לקרוא את הפרושים...

פרושים ושאר תרוצים...

1. מחסן התחמושת (ששששששש.....) של פעם
2. השרותים "00" שהפכו לשרותי "גימבו"
3. כיום הסטודיו של החברה רג'י
4. כיום "יד שניה" - פעם היה הגן שלי (-)
5. פעם צריפים - כיום, זכרונות בלבד
6. תרנגולת של פעם - "מלח הארץ + רוטב"

הצילום פחות או יותר מהחניה הראשית לכוון הסובה

משולחן העורכת

איך מרגישים כשיש אהבה? / שלמהארצי

איך מרגישים כשיש אהבה?
 לפעמים מותשים מרוב קירבה,
 רטובים כמו גשם, סוערים כמו רוח.
 איך יודעים שזה בא, איך יודעים הלך,
 לפעמים אהבה זה פשוט כל כך,
 איך לא הבנת אז שנהייתי קצת תקוע?
 כשהלילות היו צרובים בחום, והעולם היה רגוע.
 היה חשוב לנו לרוץ ברחובות,
 לא לזייף צחוקים, לא לחפש צרות,
 אני עוד מתרגש, כשכולם מדברים איתי עלייך.
 לא נופל לצרות העין, לא מתייאש כשנופלים לי השמיים,
 עוצם את עיניי וחושב עלייך עדיין.

איך מרגישים כשיש אהבה? לפעמים מותשים מרוב קירבה...

